

เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ สู่เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน

อาจารย์ ดร.ภศิษา ไชยแก้ว *

ในหลายทศวรรษที่ผ่านมา โลกได้พัฒนาไปอย่างมาก มากเสียจนลึมนึกไปว่าทรัพยากรบนโลกนั้นมีอยู่อย่างจำกัด แต่แต่ละประเทศมีการนำทรัพยากรมาใช้อย่างไร้ทิศทางกำหนด การพัฒนาเศรษฐกิจแบบไม่ลืมหูลืมตาทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำระหว่างคนจนและคนรวยมากขึ้น ประเทศที่ยากจนมากๆ ประชาชนในบางพื้นที่เข้าไม่ถึงแหล่งอาหาร ทำให้ประชาชนเกิดความอดอยาก จากปัญหาดังกล่าวทำให้สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติได้ริเริ่มการประชุมสุดยอดระดับโลกโดยตั้งเป้าหมายในเรื่องการพัฒนาอย่างยั่งยืนขึ้นในปี พ.ศ. 2543 มีการเรียกเป้าหมายนี้ว่า เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ หรือ MDGs (Millennium Development Goals) มีทั้งหมด 8 เป้าประสงค์ มีระยะเวลาดำเนินการ 15 ปี และเพิ่งสิ้นสุดไปเมื่อวันที่ 27 กันยายน 2558 ในเวลานั้นมีประเทศเข้าร่วมทั้งหมด 189 ประเทศรวมถึงประเทศไทยด้วยแต่จากปัญหาที่มีมากมายและซับซ้อนหลายมิติทำให้ที่ผ่านมาปัญหาต่างๆ ก็ยังไม่ได้รับการแก้ไขเป็นผลสำเร็จมากนัก

* ภาควิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เพื่อการสานต่อภารกิจได้อย่างต่อเนื่อง ในการประชุมสมัชชาสหประชาชาติสมัยสามัญ ครั้งที่ 70 ในเดือนกันยายน 2558 ณ นครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา 193 ประเทศสมาชิกจึงได้มีการรับรองวาระการพัฒนาย่างยั่งยืน ซึ่งรวมถึง เป้าหมายแห่งการพัฒนาโลกใหม่ มี 17 เป้าประสงค์ แยกเป็น 169 เป้าหมายมุ่งเน้นการพัฒนาอย่างสมดุลระหว่างสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมมีชื่อเรียกว่าเป้าหมายแห่งการพัฒนาอย่างยั่งยืน หรือ **SDGs (Sustainable Development Goals)** ซึ่งจะเป็นทิศทางการพัฒนาตั้งแต่เดือนกันยายน 2558 ถึงเดือนสิงหาคม 2573

15 ปีที่ผ่านมา กับ เป้าหมาย MDGs

ในที่นี้จะขอกล่าวถึงเป้าของ **MDGs** ก่อนเพื่อจะให้เห็นภาพก่อนที่จะมาเป็น **SDGs** เป้าประสงค์ **MDGs** ทั้ง 8 ได้แก่ 1) ขจัดความยากจนและหิวโหย 2) ให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษา 3) ส่งเสริมบทบาทสตรี และความเท่าเทียมกันทางเพศ 4) ลดอัตราการตายของเด็ก 5) พัฒนาสุขภาพสตรีมีครรภ์ 6) ต่อสู้โรคเอดส์ มาลาเรีย และโรคสำคัญอื่นๆ 7) รักษาและจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน 8) ส่งเสริมการเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในประชาคมโลก

ผลของการดำเนินงานตามเป้าหมาย **MDGs** ที่ผ่านมานั้น เป้าหมายที่ต้องการลดจำนวนประชากรยากจน (รายได้ต่ำกว่า 1.25 เหรียญดอลลาร์สหรัฐต่อวัน) ลงครึ่งหนึ่งผลปรากฏว่าจากสถิติในปี พ.ศ. 2533 ตัวเลขประชากรยากจนในส่วนของประเทศกำลังพัฒนานั้นเกือบแตะ 50% ของจำนวนประชากรในประเทศกำลังพัฒนา มาในปี พ.ศ. 2548 ลดลงเหลือ 14% ส่วนอัตราประชากรยากจนทั่วโลกจาก 1.75 พันล้านคนในปี พ.ศ. 2542 ลดเหลือ 836 ล้านคนในปี พ.ศ. 2558 ดูเหมือนว่าจะบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ แต่หากพิจารณาแล้วตัวเลขที่ลดลงอย่างชัดเจนนี้เกิดขึ้นหลังจากการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างก้าวกระโดดหลังปี พ.ศ. 2543 ของสองประเทศยักษ์ใหญ่คือจีน และอินเดียนั้นเองโดยเฉพาะแค่ประเทศจีน นั้นลดลงจาก 451 ล้านคน เหลือ 84 ล้านคน

สหประชาชาติดู *ประเด็นความอดอยาก* เป็นเรื่องที่จะต้องช่วยกันแก้ไขอย่างเร่งด่วนเนื่องจากยังไม่บรรลุเป้าหมายที่ต้องการให้โลกนี้ปราศจากคนอดอยากหิวโหยได้ จำนวนคนอดอยากทั่วทั้งโลกในปี พ.ศ. 2558 ยังคงมีอีกประมาณ 795 ล้านคน และในจำนวนนี้เป็นเด็กอายุต่ำกว่า 5 ขวบจำนวนถึง 90 ล้านคน ถึงแม้ว่าในบางประเทศมีจำนวนลดลงก็ตาม เช่น บังกลาเทศ จำนวนคนอดอยากลดลงจาก 38% ในปี พ.ศ. 2537 เหลือ 16.4% ในปี พ.ศ. 2545 แต่หลังจากนั้นมาก็ไม่มีแนวโน้มลดลง

ความคืบหน้าด้านการศึกษา ตามเป้า **MDGs** ที่ต้องการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาอย่างน้อยระดับชั้นประถมศึกษา ปรากฏว่าทั่วโลกมีเด็กได้เรียนเพิ่มขึ้นจาก 81% ในปี พ.ศ. 2543 เป็น 91% ในปี พ.ศ. 2558 หรือคิดเป็นเด็กที่ยังไม่ได้เรียนหนังสือนั้นลดลงจาก 100 ล้านคน เหลือ 57 ล้านคน โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศซบ-ซาราธาน ในแอฟริกา พบว่ามีอัตราการเรียนหนังสือเพิ่มขึ้นชัดเจนอย่างต่อเนื่อง จาก 52% ในปี พ.ศ. 2533 เป็น 60% ในปี พ.ศ. 2543 และเพิ่มขึ้นเป็น 80% ในปี พ.ศ. 2558 ซึ่งเด็กที่ไม่ได้เรียนนั้นส่วนใหญ่มีฐานะยากจน แต่ถึงแม้ว่าอัตราการได้รับการศึกษาชั้นประถมจะมีมากขึ้นในประเทศกำลังพัฒนา แต่ในประเทศที่มีความขัดแย้งนั้นเด็กมีโอกาสที่จะได้เรียนชั้นประถมมีแนวโน้มลดลง

เป้าหมายความเท่าเทียมกันทางเพศ ถือว่าบรรลุเป้าหมาย โดยวัดจากเกณฑ์อัตราการจ้างแรงงานที่เป็นผู้หญิง การมีบทบาทของผู้หญิงในสังคม ตัวอย่างในประเทศโมร็อกโก ในปี พ.ศ. 2533 ในเด็กผู้ชายทุกๆ 100 คน มีเด็กผู้หญิงแค่ 68 คนเท่านั้นได้เรียนหนังสือ แต่ในปี พ.ศ. 2556 มีเด็กผู้หญิงได้เรียนเพิ่มขึ้นเป็น 95 คน

การลดอัตราการตายของเด็กอายุต่ำกว่า 5 ขวบ ลงสองในสามนั้น จากสถิติทั่วโลก ในปี พ.ศ. 2533 มีเด็กเสียชีวิตทั่วโลก 12 ล้านคนส่วนในปี พ.ศ. 2558 ลดลงครึ่งหนึ่ง เหลือประมาณเกือบ 6 ล้านคน

การพัฒนาสุขภาพของสตรีมีครรภ์ตั้งเป้าไว้ว่าให้อัตราการตายของมารดาระหว่างคลอดลดลงสามในสี่ ผลคือมีอัตราการตายลดลงเกือบครึ่งหนึ่ง โดยในทุกๆ การคลอด 100,000 รายในปี พ.ศ. 2533 มีอัตราการตายของมารดา 380 ราย ในปี พ.ศ. 2543 ลดลงเหลือ 320 รายและลดลงเหลือ 210 รายในปี พ.ศ. 2558 แต่ก็ยังไม่บรรลุเป้าหมาย

ในปี พ.ศ. 2556 แม้จะพบว่ามียอดโรคติดเชื้อ HIV รายใหม่ลดลงเหลือ 2.1 ล้านคน จาก 3.5 ล้านคนในปี พ.ศ. 2543 ในประเทศแอฟริกาใต้ ประชาชน 0.5% อายุระหว่าง 15-49 ปีได้รับเชื้อ HIV และ AIDS ปี พ.ศ. 2546 เพิ่มมาเป็น 17% และตัวเลขก็คงที่เรื่อยมา ดังนั้นปัญหานี้ก็ยังไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่จะหยุดการติดเชื้อตามเป้า MDGs ได้

เป้าหมายด้านการรักษาและจัดการสิ่งแวดล้อม อัตราการตัดไม้ทำลายป่าลดลง ในขณะที่ปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในปี พ.ศ. 2555 มีเพิ่มมากขึ้นกว่า 50% เมื่อเทียบกับปี พ.ศ. 2533 ประชากรจำนวน 2.6 พันล้านคนเข้าถึงแหล่งน้ำสะอาดมากขึ้นบรรลุเป้าหมาย MDGs ในปี พ.ศ. 2553 สำเร็จ 5 ปีก่อนถึงเส้นตาย แต่ก็ยังมีประชากรอีก 663 ล้านคนยังไม่มีแหล่งน้ำสะอาดสำหรับอุปโภคบริโภคการรักษาระบบนิเวศทางทะเลในบริเวณละตินอเมริกา และแถบทะเลแคริบเบียนดีขึ้นจาก 8.8% ในปี พ.ศ. 2533 เป็น 23.4% ในปี พ.ศ. 2558

การส่งเสริมการเป็นหุ้นส่วนกันระหว่างประชาคมโลกในปี พ.ศ. 2543-2557 มีประเทศร่ำรวยได้ให้ความช่วยเหลือประเทศยากจนเพิ่มขึ้น 66% โดยในปี พ.ศ. 2533 ประเทศยากจนได้รับเงินช่วยเหลือ 8.1 หมื่นล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐ และเพิ่มเป็น 1.35 แสนล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐในปี พ.ศ. 2557 แต่ก็ยังไม่เพียงพอ เพราะเป้าหมายคือให้ประเทศร่ำรวยแบ่งเงินจาก GDP ของประเทศตนเองออกมา 0.7% ให้ประเทศยากจน

มอง MDGs ในประเทศไทย

ในส่วนของประเทศไทยเราเองสามารถบรรลุเป้าหมายได้บางเป้าหมาย อันได้แก่ การจัดการความยากจนและหิวโหย การส่งเสริมความเท่าเทียมกันทางเพศและบทบาทสตรี การเข้าถึงแหล่งน้ำสะอาดและส้วมที่ถูกสุขลักษณะ การพัฒนาระบบการค้าและการเงินให้เป็นระบบเสรี การให้ความสำคัญกับประเทศที่มีพัฒนาน้อย การแก้ปัญหาหนี้ในประเทศกำลังพัฒนาผ่านนโยบายระดับประเทศ และการร่วมมือกับเอกชนดำเนินการให้ประชาชนเข้าถึงเทคโนโลยีและการสื่อสาร

เป้าหมายที่ประเทศไทยยังไม่บรรลุนั้น ได้แก่ การให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษา การลดอัตราการตายของเด็ก การลดอัตราการตายของมารดา การต่อสู้กับโรคเอดส์ มาลาเรีย และโรคสำคัญอื่นๆ การรักษาและจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน การยกระดับคุณภาพชีวิตประชากรในชุมชนแออัด และการร่วมมือกับบริษัทฯ เพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนาเข้าถึงยาที่จำเป็น

ส่งไม้ต่อให้ SDGs

SDGs กับ 17 เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน หากมองโดยภาพรวมแล้ว ก็ยังคงเน้นไปที่ประเด็นปัญหาหลักๆ ซึ่งได้แก่ ความยากจน ความอดอยากหิวโหย การศึกษา ความเท่าเทียมกัน สุขภาวะ และสิ่งแวดล้อม โดยแต่ละเป้าหมายมีสาระสำคัญ ดังนี้

1) ขจัดความยากจนทุกรูปแบบ ทุกหนแห่ง

2) ขจัดความหิวโหย สร้างความมั่นคงทางอาหาร ยกกระดับโภชนาการ และส่งเสริมเกษตรกรรมยั่งยืน

3) สร้างหลักประกันสุขภาพ และส่งเสริมสุขภาพของทุกคน ทุกวัย

4) สร้างหลักประกันถ้วนหน้า ความเท่าเทียมด้านคุณภาพการศึกษา และส่งเสริมโอกาสในการเรียนรู้ตลอดชีวิตสำหรับทุกคน

5) บรรลุความเท่าเทียมทางเพศ และสร้างความเข้มแข็งแก่ผู้หญิงและเด็กหญิง

6) สร้างหลักประกันให้มีการบริหารจัดการน้ำ และการสุขาภิบาลอย่างยั่งยืนสำหรับทุกคน

7) สร้างหลักประกันการเข้าถึงพลังงานยุคใหม่ที่มีราคาซื้อหาได้ เชื่อถือได้ และมีความยั่งยืนสำหรับทุกคน

8) ส่งเสริมความยั่งยืน ความเท่าเทียม และการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืน รวมทั้งโอกาสในการทำงานที่ดีและมีประสิทธิภาพสำหรับทุกคน

9) เร่งสร้างระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เท่าเทียม และยั่งยืน และสนับสนุนนวัตกรรม

10) ลดความเหลื่อมล้ำในประเทศและระหว่างประเทศต่างๆ

11) ทำให้เมืองและที่ตั้งถิ่นฐานของประชาชน มีความเท่าเทียม ปลอดภัย มั่นคง และยั่งยืน

12) สร้างหลักประกันแก่ระบบการบริโภค และการผลิตที่ยั่งยืน

13) ดำเนินการเรื่องการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบอย่างเร่งด่วน

14) อนุรักษ์และใช้ทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

15) ปกป้อง ป่าฟื้นฟู และส่งเสริมการใช้ระบบนิเวศภาคพื้นดินอย่างยั่งยืน การจัดการป่าไม้ อย่างยั่งยืน ต่อสู้กับการแปรสภาพเป็นทะเลทราย ภัยแล้งและฟื้นฟูความเสื่อมโทรมของพื้นดิน และหยุดยั้งการสูญเสียมวลชีวภาพ

16) ส่งเสริมสังคมที่มีสันติภาพและความเท่าเทียมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน สนับสนุนให้ทุกคนเข้าถึงความยุติธรรม สร้างสถาบันทางสังคมที่มีประสิทธิภาพ เชื่อถือได้ และมีความเท่าเทียมในทุกระดับ

17) เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่การปฏิบัติ และฟื้นฟูการความร่วมมือของพันธมิตรระดับโลกเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

ความท้าทายที่รออยู่

การจะบรรลุเป้าหมายของ SDGs ระดับโลกได้นั้นจำเป็นต้องใช้งบประมาณมากมายมหาศาล แล้วก็คงปฏิเสธไม่ได้ว่าเงินที่จะได้มานั้นจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือจากประเทศร่ำรวยทาง *Intergovernmental committee of experts on sustainable development financing* ได้เกาะตัวเลขคร่าวๆ ออกมาแล้วว่า ถ้าจะจัดความยากจนให้หมดไปจากโลก ต้องใช้เงิน 6.6 หมื่นล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐต่อปี ในขณะที่การลงทุนปรับปรุงระบบสาธารณสุขโลกน้ำ ไฟ การคมนาคมขนส่ง ต้องใช้เงินถึง 7 ล้านล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐ (มองให้เห็นภาพชัดเจนมากขึ้นก็คือ ถ้าผ่านบัตรมูลค่า 1,000 เหรียญดอลลาร์สหรัฐมาวางซ้อนกันให้ได้เงินจำนวนดังกล่าว หนักริมนี้จะมีสูงถึงประมาณ 710 กิโลเมตร) ซึ่งที่ผ่านมามีประเทศร่ำรวยได้ให้การช่วยเหลือมาเพียง 1.35 แสนล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐเท่านั้น ทำให้ประเทศกำลังพัฒนาและประเทศยากจนรวมถึงประเทศไทยเองมีข้อจำกัดด้านงบประมาณ เพราะการที่จะให้เหล่าบรรดานานาประเทศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี ที่ล้าพังกี่ประสบวิกฤตเศรษฐกิจโลกกันถ้วนหน้ามาเต็มใจให้เงินมาช่วยเหลือประเทศด้อยกว่านั้น เป็นไปได้ค่อนข้างยาก

การที่สหประชาชาตินำตัวเลขรายได้ 1.25 เหรียญดอลลาร์สหรัฐต่อวันมาเป็นเกณฑ์มาตรฐาน ซึ่งวัดการหลุดพ้นจากความยากจนนั้นก็ออกจะดูไม่ค่อยสมเหตุสมผลเท่าไรนัก เพราะค่าครองชีพในแต่ละประเทศนั้นแตกต่างกัน ลองนึกภาพคนที่มียาได้เท่ากันคนแรกอยู่ในประเทศจีนอาจจะพอใช้จ่ายได้อยู่ แต่อีกคนที่อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งค่าใช้จ่ายสำหรับอาหารมีอยู่เดียวอาจไม่เพียงพอต่อรายได้ นอกจากนี้ไม่มีเกณฑ์กำหนดการวัดคุณภาพชีวิตหลังจากพ้นขีดความยากจนไปแล้วเป็นอย่างไรต่อไป หากต้องการให้ความยั่งยืนเกิดขึ้น เงินช่วยเหลือที่ได้รับมาจากประเทศร่ำรวยนี้ควรได้รับการจัดสรรอย่างเป็นระบบ เน้นให้เขาหาปลาตัวเอง ไม่ใช่หาปลาให้เขาจับประทาน ไม่เช่นนั้นวงจรความยากจนก็จะกลับมาเช่นเดิมอีก แต่จากนี้ไปการวัดความสำเร็จของ SDGs จะมีความยากขึ้นเนื่องจากเดิมถึงแม้ MDGs จะมีระยะเวลาดำเนินงาน 15 ปี โดยเริ่มอย่างเป็นทางการตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 แต่สถิติที่สหประชาชาตินำมาเปรียบเทียบให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงนั้น ล้วนอ้างอิงมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 ซึ่งทำให้กราฟความเปลี่ยนแปลงนั้นชัดเจนมากกว่าที่ควรจะเป็น

ความสำเร็จบางเป้าหมายของ MDGs ที่ผ่านมากจะต้องยกความดีความชอบให้กับภาคเอกชนการทำงานของ บริษัทเอกชนนั้นก่อให้เกิดการไหลของการลงทุน แรงงาน สินค้าและความรู้ข้ามประเทศ ยกตัวอย่างในปี พ.ศ. 2543 ชาวอินเดียที่เป็นแรงงานมีทักษะ ใน Silicon Valley ทำให้เกิดธุรกิจเกิดใหม่จำนวนมาก และยังได้มีการจ้างงานกลับไปยังประเทศของตัวเองทำให้เกิดการจ้างงานในอินเดียถึง 3.5 ล้านอัตรา เพราะฉะนั้นการจะให้บรรลุถึงเป้าหมาย SDGs จำเป็นต้องพึ่งพาภาคเอกชนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทั้งนี้หลังจากมีการตั้งเป้าหมาย SDGs ร่วมกันแล้วก็มีหลายบริษัทปรับกลยุทธ์ของตนให้สอดคล้องกับเป้าหมาย SDGs ที่บริษัทสามารถเข้าไปเล่นได้โดยไม่ฉีกแนวลักษณะธุรกิจหลักออกไปมากนัก ยกตัวอย่างเช่น บริษัทผลิตยามุ่งความสนใจไปยังเป้าหมายที่ 3 (สร้างหลักประกันสุขภาพ และส่งเสริมสุขภาพของทุกคน ทุกวัย) โดยจะนำกำไรจากการขาย 20% ในประเทศยากจนไปลงทุนสร้างธุรกิจในพื้นที่ยากจนนั้นเพื่อให้เกิดการไหลเวียนของเงินในพื้นที่และวางแผนจะให้ความรู้เรื่องระบบสุขภาพ รวมถึงอบรมผู้ปฏิบัติงานในชุมชนอีกด้วย คือ บริษัท Phillips มีการปึกฆงภารกิจของบริษัทให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีเป็นหลัก คือ เป้าหมายที่ 3 และ 12 อย่างไรก็ตามบริษัทเอกชนเหล่านี้ก็ยังคงได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลอย่างเต็มที่ด้วย ซึ่งในขณะที่รัฐบาลส่วนใหญ่ก็ยังไม่มีนโยบายที่ชัดเจนออกมารองรับเพียงพอที่จะดึงดูดบริษัทเอกชนให้มีส่วนร่วม รัฐบาลต้องศึกษาว่านโยบายอย่างไรจะทำให้เกิดสถานการณ์ที่ทุกฝ่ายได้ผลประโยชน์ขึ้น ยกตัวอย่างประเด็นคลาสสิกคือการลดการใช้เชื้อเพลิงจากฟอสซิล ฝ่ายที่ได้รับผลกระทบโดยตรงก็คือบริษัทที่เกี่ยวข้องกับเหมืองถ่านหิน น้ำมันดิบ รวมถึงพนักงานในบริษัท แม้ว่าจะเป็นเรื่องยากที่จะไม่ให้เกิดการเสียประโยชน์ แต่รัฐบาลต้องศึกษาว่าทำอย่างไรให้เกิดการสูญเสียน้อยที่สุด หรือกรณีเทคโนโลยีในการลดปริมาณคาร์บอนรัฐก็ต้องให้ความสนใจเข้ามาช่วยเหลือ เพราะบริษัทเอกชนถือว่าการลงทุนในจุดนี้เป็นต้นทุนที่ไม่ก่อให้เกิดผลกำไร

เป็นที่สังเกตว่า SDGs ให้ความสำคัญถึงประเด็นความปลอดภัย ความสงบ และการฉ้อราษฎร์บังหลวงค่อนข้างน้อย ทั้งที่ประเด็นเหล่านี้เป็นอุปสรรคอย่างมากต่อการบรรลุผล ทั้งภัยคุกคามจากการก่อการร้ายที่กำลังขยายตัว และมีความรุนแรงมากขึ้นในหลายๆ ประเทศในโลก ในแต่ละปีต้องมีการสูญเสียงบประมาณในการป้องกันการก่อการร้าย การเยียวยาผลกระทบหลังถูกผู้ก่อการร้ายโจมตี และจากนี้ไปก็ต้องมีการติดตามความก้าวหน้าและทบทวนผลการดำเนินงานผ่านระบบการจัดเก็บสถิติในแต่ละประเทศ โดยมีองค์กรแห่งความริเริ่มว่าด้วยการรายงานสากล หรือ GRI มาเป็นตัวกลางเชื่อมโยงข้อมูลทั่วโลกเข้าด้วยกัน องค์กรสามารถเปิดเผยข้อมูลการดำเนินงานที่ตนปรับเข้ากับ SDGs ผ่านช่องทางนี้ได้ อีกทั้งเรายังจะได้รับทราบผลการดำเนินงานในการประชุมติดตามผลระดับโลกในระดับผู้นำจะเกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2559 เป็นเรื่องที่น่าติดตามเป็นอย่างยิ่ง

อย่างไรก็ตามเอกสารวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนไม่ได้เป็นเอกสารทางกฎหมายบังคับว่าทุกประเทศสมาชิกต้องปฏิบัติตาม แต่ถือว่าเป็นเอกสารขอความร่วมมือเพื่อช่วยกันรักษาโลกนี้ไว้ก่อนที่จะถูกทำร้ายไปมากกว่านี้เสียมากกว่า โดยทั้งหมดทั้งหมดนี้จะบรรลุผลสำเร็จได้หรือไม่ นั่นก็ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนทั้งระดับโลก ประเทศ ภูมิภาค เอกชน หน่วยงานท้องถิ่น องค์กรไม่แสวงผลกำไร และประชาชน ว่าเห็นความสำคัญใน “ความยั่งยืน” มากน้อยแค่ไหน

บรรณานุกรม

1. <http://www.un.org/millenniumgoals/>
2. <https://sustainabledevelopment.un.org/post2015/transformingourworld>